

Wiadomość Tygodnia

JEST LOGO ROKU ŻYCIA KONSEKROWANIEGO

W Watykanie zaprezentowano logo Roku Życia Konsekrowanego 2015, który zapowiedział Papież Franciszek. Projekt przedstawiła Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. Wyraża ono podstawowe wartości tej szczególnej formy życia i podkreśla „nieustanne działanie Ducha Świętego, który w ciągu wieków pomnaża bogactwa płynące z praktyki rad ewangelicznych poprzez liczne charyzmaty”.

Logo przedstawia gołębia utworzonego z napisanego w języku arabskim słowa „pokój”. Ma to oznaczać, że powołanie do życia

konsekrowanego jest przykładem powszechnego pojednania w Chrystusie. Gołąb unosi się nad symbolizującą harmonię elementów ludzkich i ponadnaturalnych mozaiką w formie wody. Tuż obok umieszczono trzy gwiazdy jako odniesienie do miłości trynitarniej. Z kolei nad skrzydłami gołębia unosi się wielościenny symbol globu oddający często podkreślaną przez Papieża Franciszka mnogość kultur współczesnego świata. W logo umieszczono także dwa łacińskie napisy: „Życie konsekrowane w Kościele dzisiaj” (*Vita consecrata in Ecclesia hodie*) oraz „Ewangelia, Proroctwo, Nadzieja” (*Evangelium, Prophetia, Spes*).

Za: [Radio Watykańskie](http://RadioWatykańskie.pl)

Wiadomości Krajowe

ROK ŻYCIA KONSEKROWANEGO W DIECEZJACH

W Warszawie odbywają się spotkania poświęcone organizacji Roku Życia Konsekrowanego w polskich diecezjach

W Warszawie w poniedziałek i wtorek odbywały się ważne spotkania, poświęcone przygotowaniom do Roku Życia Konsekrowanego w Kościołach lokalnych, czyli diecezjach. 13 i 14 października po raz pierwszy spotkali się delegaci ds. zakonów męskich w diecezjach. W 40

polskich diecezjach, przy akceptacji ich Pasterzy, zostali oni powołani na Rok Życia Konsekrowanego, aby współdziałać przy jego organizacji ze strukturami diecezjalnymi i siostrami zakonnymi. Przewodzący spotkanie o. Janusz Sok, przewodniczący KWPZM, poprosił obecnych o

wzajemne przedstawienie się, a następnie powiedział o motywach ich zaproszenia do Warszawy. Przełożonym wyższym bardzo zależy na lepszej integracji wspólnot życia konsekrowanego w diecezjach, a także na dobrej współpracy zakonników z biskupami diecezjalnymi. Delegaci są

zaproszeni do pracy w obu tych obszarach. Następnie przewodniczący KWPZM przedstawił w ogólnym zarysie inicjatywy na Rok Życia Konsekwowanego.

O. Kazimierz Malinowski, sekretarz gen. KWPZM przypomniał pokrótce historii Konferencji i opowiedział o zapisach statutowych, dotyczących obecności męskiego życia konsekwowanego w diecezjach. Obecnie oczekujemy na zatwierdzenie przez Kongregację nowego Statutu, który szczegółowo określa zadania struktur regionalnych Konferencji.

Ks. Paweł Naumowicz, wiceprzewodniczący KWPZM mówił najpierw o potrzebie wejścia zakonników w programy duszpasterskie i formacyjne na poziomie Kościoła lokalnego. W tym upatruje ważną rolę delegatów ds. zakonów męskich. Potem przedstawił główne informacje statystyczne dotyczące męskiego życia konsekwowanego w Polsce. Poruszył dłuższą sprawę kryzysu powołań.

Ks. Piotr Cieplak, ekonom KWPZM, mówił o inicjatywach gospodarczych Konferencji w ramach Forum Współpracy Międzyzakonnej.

Po wystąpieniach przedstawiciele KWPZM rozpoczęła się bardzo ciekawa dyskusja o możliwych do podjęcia inicjatywach integrujących męskie środowisko zakonne w diecezjach. Swoimi, bardzo pozytywnymi doświadczeniami podzielili się ci delegaci, którzy jako referenci diecezjalni już od dłuższego czasu podejmują takie wysiłki. Ich pozytywne świadectwo bez wątplenia może zainspirować zdecydowaną większość delegatów, którzy dopiero podejmują to zadanie.

We wtorek 14 października delegaci wzięli udział w spotkaniu zorganizowanym przez Komisję Episkopatu ds. życia konsekwowanego. Jej przewodniczący Bp Kazimierz Gurda przywitał wszystkich uczest-

ników, przede wszystkim biskupów, należących do Komisji, wyższych przełożonych, wikariuszy biskupich, siostry referentki, a szczególnie serdecznie nowych delegatów ds. męskich wspólnot zakonnych. W spotkaniu wzięło udział ok. 120 osób.

Po słowie wstępnym przyszedł czas na trzy prezentacje. O. Kazimierz Malinowski, sekretarz Komisji, przedstawił propozycje programowe związane z rozpoczynającym się Rokiem Życia Konsekwowanego, planowane do podjęcia zarówno w Kościele powszechnym jak i w kościołach lokalnych (diecezjach). Koncepcją jaką proponuje Komisja Episkopatu ds. życia konsekwowanego jest powstanie w każdej diecezji zespołu 3 osób – wikariusza (delegata) biskupiego ds. życia konsekwowanego, referentki ds. zakonów żeńskich i delegata ds. zakonów męskich. Oni powinni współpracować w przygotowaniu konkretnego programu dla diecezji.

Komisja proponuje zorganizowanie Dnia życia konsekwowanego w każdej parafii, a także przygotowanie Świąta życia konsekwowanego w każdej diecezji w klasztorze lub sanktuarium, ważnym jako miejsce świadectwa życia konsekwowanego. Oprócz tego należy wykorzystać spotkania młodzieży przed ŚDM oraz różnego rodzaju spotkania duszpasterskie w diecezji dla prezentacji form życia konsekwowanego, istniejących w diecezji. Na potrzeby Roku są przygotowane specjalne katechezy na każdy poziom edukacji, będą też przygotowane czytanki do nabożeństw majowych. Rok Życia Konsekwowanego należy też wykorzystać w formacji kapłanów diecezjalnych i kleryków seminariów, przybliżając im tematykę życia konsekwowanego.

P. Piotr Wysocki, dziennikarz i wybitny specjalista w zakresie doradztwa wizerunkowego i komunikacyjnego, twórca kampanii promocyjnych związanych z

Orszakami Trzech Króli, czy Fundacji „Mama i Tata” przedstawił wstępne wyniki przeprowadzonych na zlecenie czterech Konferencji wyższych przełożonych badań, które pozwalają określić, jaka jest współczesna znajomość życia konsekwowanego w naszym społeczeństwie, a co za tym idzie przygotować skuteczną kampanię medialną w czasie Roku Życia Konsekwowanego. Mówił też o możliwym wykorzystaniu mediów regionalnych dla promocji naszego życia w społeczeństwie. Jego prezentacja spotkała się z ogromnym zainteresowaniem i zdominowała późniejszą bardzo żywą dyskusję

Po wystąpieniu p. Wysockiego M. Danuta Wróbel omówiła program formacyjny na miesięczne dni skupienia osób konsekwowanych (szczególnie na miesięczne spotkania przełożonych wspólnot żeńskich), przygotowany przez specjalną grupę roboczą, której pracom przewodziła. Ten program podejmuje zarówno tematykę Roku Życia Konsekwowanego jak i wskazania wynikające programu duszpasterskiego Episkopatu Polski.

Po tych trzech wystąpieniach i przerwie odbyła się bardzo ciekawa dyskusja dotycząca zarówno obecności życia konsekwowanego w mediach, jak też przewidywanych zamierzeń na Rok Życia Konsekwowanego. Trwała ona półtorej godziny. Po jej zakończeniu wszyscy uczestnicy zostali zaproszeni na obiad.

Ostatnim ze spotkań tych gorących dni było zebranie Komisji Episkopatu ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. Podczas tego posiedzenia przedyskutowano kalendarium najważniejszych wydarzeń na Rok Życia Konsekwowanego. Przyjęto także tematykę konferencji prasowej przed 2 lutym 2015 roku oraz zastanawiano się nad koniecznymi działaniami organizacyjnymi, związanymi z RŻK **OK**

UROCZYSTA INAUGURACJA ROKU JUBILEUSZOWEGO ŚW. TERESY Z AVILA W POLSCE

W sobotę 11 października 2014 roku w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie rozpoczął się Rok Jubileuszowy związany z rocznicą 500-lecia narodzin Świętej Matki Teresy od Jezusa. Uroczystej Mszy św. o godz. 10.00 przewodniczył ks. kard. Stanisław Dziwisz, metropolita krakowski. W Eucharystii wzięła udział licznie zgromadzona rodzina karmelitańska z całej Polski.

Podczas wprowadzenia do Mszy świętej Prowincjał Krakowskiej Prowincji Karmelitów Bosych o. Tadeusz Florek przywitał przybyłych ojców i braci z obu polskich Prowincji, przybyłe zewnętrzne siostry karmelitanki bose, siostry karmelitanki Dzieciątka Jezus, karmelitanki misjonarki, karmelitanki misjonarki terezjanki, członków Świeckiego Karmelu oraz Instytutu Elianum, członków Bractw Szkaplerznych oraz wszystkich przybyłych czcicieli św. Teresy od Jezusa. Ojciec Prowincjał podkreślił, że Jubileusz narodzin św. Teresy jednoczy Karmel na całym świecie w uwielbieniu Boga za wielkie dzieła jakich dokonał. Dodał, że w Roku Jubileuszowym pragniemy powierzyć Panu Bogu nasze wspólnoty oraz zadania i dzieła całego Kościoła. Wyrzcił przekonanie, że również dzisiaj św. Teresa pragnie nas uczyć jak w codzienności być świadkiem Boga i znakiem Jego obecności w świecie.

W homilii ks. kard. Dziwisz mówił o św. Teresie i głębokim nabożeństwie jakie św. Jan Paweł II żywił do duchowości karmelitańskiej. Pragnąc podkreślić znaczenie i aktualność naszej duchowości wspominał wszystkich synów i córki polskiego Karmelu, którzy cieszą się już chwałą ołtarzy lub których procesy beatyfikacyjne są jeszcze w toku. Ks. kardynał życzył naszym wspólnotom, aby były szkołami prawdziwej modlitwy. Wyrzcił przekonanie, że

Rok św. Teresy będzie czasem wielkiej łaski. Nawiązując do odczytanej Ewangelii o Samarytance metropolita krakowski przypominał jak wielką rolę w życiu św. Teresy odegrał ten fragment Pisma Świętego. Zachęcił, aby i dla każdego i każdej z nas Jezus Chrystus był żywą wodą „wytryskującą ku życiu wiecznemu”.

Po Mszy św. w auli św. Jana Pawła II odbył się koncert pieśni karmelitańskich w wykonaniu pochodzącego z Przemyśla zespołu „Twoje Niebo”. Pieśni były przeplatane recytacją poezji św. Teresy w wykonaniu Pani Izabeli Drobotowicz-Orkisz, aktorki i założycielki teatru Hagiograf im. św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Po koncercie odbyła się zorganizowana przez Wydawnictwo Karmelitów Bosych prezentacja 8-odcinkowego filmu „Teresa od Jezusa”. Na zakończenie chętne osoby mogły zwiedzić przygotowaną przez o. Mariusza Wójtowicza wystawę „Teresa i jej dzieło życia” oraz nabyć wybrane pozycje książkowe o tematyce karmelitańskiej.
Za: www.milosierdzie.pl

Nowe Biuro ds. duszpasterstwa EMIGRACJI POLSKIEJ

Bp Wiesław Lechowicz, delegat Episkopatu ds. duszpasterstwa Emigracji Polskiej poinformował przełożonych wyższych o powstaniu w Warszawie, w siedzibie Sekretariatu KEP specjalnego Biura ds. duszpasterstwa Emigracji Polskiej. Oto co napisał o zadaniach tej nowej struktury:

Zadaniem Biura będzie w pierwszym rzędzie koordynowanie i ułatwianie kontaktów między przedstawicielami środowiska duszpasterskiego polskiej emigracji (kapłanów, sióstr zakonnych, świeckich) i polskimi biskupami, z Delegatem KEP ds. Duszpasterstwa Emigracji Polskiej na czele. Biuro będzie także służyło nawiązywaniu kontaktów z biskupami krajów, gdzie prowadzone jest duszpasterstwo polskojęzyczne oraz z

instytucjami państwowymi i świeckimi, zajmującymi się polskimi emigrantami.

Oprócz charakteru administracyjnego Biuro posiadać będzie także charakter duszpasterski – temu celowi będą służyły organizowane przez Biuro spotkania duszpasterzy polonijnych, promowanie materiałów i inicjatyw duszpasterskich dostosowanych do warunków emigracyjnych, troska o dziedzictwo duszpasterstwa polskiej emigracji, współpraca z instytucjami i wspólnotami kościelnymi mogącymi służyć duszpasterstwu polskojęzycznemu poza granicami naszej Ojczyzny, tworzenie płaszczyzny wymiany doświadczeń duszpasterskich w pracy z polskimi emigrantami.

Biuro poprzez swoją działalność uwrażliwiać będzie na sytuację polskich emigrantów ze strony wspólnoty Kościoła w Polsce oraz animować formy pomocy rodzinom

rozdzielonym z powodu wyjazdów emigracyjnych.

Biuro posiadać będzie ponadto charakter informacyjny – na stronie internetowej będzie można znaleźć między innymi wiadomości z duszpasterskiej posługi Biskupa Delegata, z życia poszczególnych misji i ośrodków duszpasterstwa Polonii i Polaków za granicą oraz niezbędne dane związane z duszpasterstwem polskojęzycznym i statusem emigranta polskiego. Strona internetowa Biura służyć też będzie przekazywaniu intencji modlitewnych.

Aby te cele mogły się zrealizować dla dobra naszych Rodaków żyjących z dala od Ojczyzny i niejednokrotnie najbliższych proszę o wsparcie poprzez życzliwość, współpracę i modlitwę.

Bp Wiesław Lechowicz, delegat Episkopatu ds. duszpasterstwa Emigracji Polskiej

“OJCOSTWO BOGA” – SYMPOZJUM U SALETYNÓW

W seminarium duchownym misjonarzy saletynów w Krakowie 9 października odbyło się VIII Międzynarodowe Saletyńskie Sympozjum Interdyscyplinarne pod hasłem „Ojcostwo Boga”. Zainaugurowało ono rok akademicki 2013/2014.

Sympozjum rozpoczęło się koncelebrowaną Mszą św. w kaplicy seminaryjnej, której przewodniczył rektor UPJPII ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak. Ksiądz rektor, nawiązując w homilii do postaci św. Tomasza z Akwinu i wspomnianego w tym dniu w liturgii bł. Wincentego Kadłubka, podkreślił, że z jednej strony doświadczenie żywego Boga pokazuje niewystarczalność nauki, a z drugiej studiowanie teologii może prowadzić do głębszego poznania Stwórcy.

Po zakończonej Eucharystii sympozjum otworzył ks. prof. UKSW dr hab. Janusz Kręcidło MS, krótko przypominając historię i tematykę poprzednich spotkań. W pierwszej sesji wygłoszone zostały trzy referaty. Pierwszy, pt. „Ojcostwo Boga jako źródło ojcostwa duchowego” przedstawił ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak. Rektor UPJPII, odwołując się do wypowiedzi św. Jana Pawła II wskazał na cztery wymiary ojcostwa duchowego: zrodzenie, ponowne zrodzenie, celibat i bycie dla innych. W drugim wystąpieniu pt. „Ojcostwo Boga w Biblii” ks. prof. UKSW dr hab. Janusz Kręcidło MS zaprezentował, w jaki sposób księgi Starego i Nowego Testamentu podają prawdę o Bożym ojcostwie wobec ludzi i wobec Jezusa. Trzeci referat – mariologiczny – pt. „Maria e il Padre nella pietà popolare (Maryja i Bóg Ojciec w pobożności ludowej)” wygłosił wykładowca *Marianum* w Rzymie ks. mgr lic. Gian Matteo Roggio MS. Swoje przedłożenie oparł na ideach zawartych w punkcie 9 dokumentu „Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii”.

Po przerwie referat nt. „Wybrane aspekty Bożego Ojcostwa w Ewangelii Mateuszowej” zaprezentował ks. dr hab. Stanisław Witkowski MS. Bibliista z UPJPII zaznaczył, że we wspólnocie, której wizję przedstawił św. Mateusz, mają zniknąć wszelkie nierówności, gdyż uczniów łączy jeden Ojciec w niebie. W piątym wystąpieniu, z zakresu teologii moralnej, nt. „Podstawowe wymagania moralne wynikające z powołania ojca rodziny” ks. dr Jan Kalniuk MS z UPJPII podkreślił, że refleksja teologicznomoralna nad ojcostwem potrzebuje zasadniczego odniesienia do osoby Boga Ojca. Ostatni referat, z zakresu psychologii, pt. „«Narodziny» ojca – od biologii do psychologii. Ojcostwo problematyczne” przedstawił rektor seminarium salestynów ks. mgr lic. Jacek Pawłowski MS. W wypowiedzi wskazał na różnorakie skutki kryzysu współczesnego ojcostwa oraz podkreślił wagę obecności ojca w życiu rodziny i w wychowaniu dzieci. Krótka dyskusja zakończyła i podsumowała sympozjum. *Ks. Grzegorz Zembroń MS*

Dwa lata działalności radia NOWOHUCKIE.PL

Dokładnie dwa lata temu chrześcijańskie radio internetowe Nowohuckie.pl rozpoczęło działalność. Rozgłośnia powstała przy pallotyńskiej parafii Matki Bożej Pocieszenia na ul. Bulwarowej w Krakowie. „Bo na Bulwarowej” było pierwszą audycją wyemitowaną na stronach radia – 4 października 2012 r. o godzinie 20.

„Była to pierwsza audycja programowa. Potem nastąpił nabór reporterów, dziennikarzy - wszystkich, którzy chcieli się zaangażować” – wspomina dla KAI ks. Łukasz Gołaś SAC, dyrektor i redaktor naczelny radia. Sama nazwa Nowohuckie.pl nie jest przypadkowa. Ma się kojarzyć z ewangelizacją, św. Janem Pawłem II, obroną krzyża i wartości religijnych w Nowej Hucie. „Potrzebowaliśmy stworzyć coś, co ożywi Nową Hutę, ożywi tego naszego ducha lokalnego, ożywi też naszą wiarę” – wskazuje ks. Gołaś. Założyciel radia podkreśla, że w ciągu ostatnich dwóch lat najbardziej w pamięć zapadli mu ludzie – tworzący radio od środka, ale także goście poszczególnych programów. „To niesamowite: pomimo tego, że nie jesteśmy radiem komercyjnym, udało się

osiągnąć ciągłość nadawania poprzez ramówki i transmisje, a poza tym trzy-cztero-godzinne wieczorne pasma audycji na żywo” – mówi ks. Gołaś. Zaprasza też serdecznie do podjęcia współpracy z radiem wszystkich chętnych, zwłaszcza ludzi młodych.

„Ważne jest to, że jako radio jesteśmy w wielu miejscach, w które inne media nie docierają – na imprezach kulturalnych i religijnych, szczególnie w Nowej Hucie i Krakowie” – zaznacza ks. Gołaś. Wskazuje, że aktualnie sami organizatorzy wydarzeń dzwonią i pytają o możliwość transmisji, nagrania spotkania czy wydania okazjonalnej płyty. „To właśnie ludzie, spotkania i dzielenie się pomysłami oraz opieka św. Wincentego Pallotiego, założyciela Pallotyńców, sprawia, że radio działa, i to z taką siłą” – mówi ks. Gołaś. Przejść jednak było dużo – radio zostało nawet dwukrotnie zalane w wyniku powodzi – mimo to przetrwało. Widocznych efektów działalności radia jest bardzo dużo. Warto wspomnieć o założonej niedawno Fun-

dacji Nowohuckie.pl, Nowohuckim Konkursie Kolęd i Pastoralek czy słynnych w całej Polsce Rejsach Ewangelizacyjnych na Barce. Od jesieni radiosłuchacze będą mogli odkryć także odświeżone wydania dotychczasowych programów – z nowymi prowadzącymi i nowymi gośćmi. Przykładem jest choćby rozwój audycji „Noc z Nikodemem”, podczas której słuchacze mogą zadawać pytania duchownym uczestniczącym cyklicznie w audycji. W tym roku będą to: ks. Krzysztof Porosło, o. Maciej Majdak OCist i o. Grzegorz Kramer SJ. Na pytanie, czego życzy na urodziny, ks. Gołaś prosi o wsparcie modlitewne, aby nie utracić wiary i iść do przodu z Bożym Duchem. „Aby cały czas przyświecały nam słowa Jana Pawła II, że to właśnie w Nowej Hucie rozpoczęła się ewangelizacja. I ona trwa – ona się nie zakończyła. Ewangelizujemy Nową Hutę, Kraków i ewangelizujemy cały świat” – apeluje. Ks. Gołaś wyraża swoje osobiste marzenie: „Żebyśmy mogli postawić antenę, żeby móc nadawać analogowo – jesteśmy przygotowani do tego, tylko nie mamy wolnej częstotliwości. Jeżeli znalazłby się ktoś, kto mógłby pomóc nam tą częstotliwość uzyskać, przynajmniej na Nową Hutę, to byłby duży krok do przodu”.

Za: [InfoSac](#)

PIĘKNY JUBILEUSZ BRATA WINCENTEGO

05.10.2014 r. w naszej wspólnocie klasztornej uroczystie obchodziliśmy 90. rocznicę urodzin brata Wincentego Grzyska OFM. O godzinie 10:30 odbyła się uroczysta Msza Święta w intencji naszego Seniora, której przewodniczył i Słowo Boże wygłosił ojciec Guardian Jozafat Gohly OFM.

Po Niej współbracia razem z rodziną i zaproszonymi gośćmi udali się do refektarza klasztornego, na świąteczny obiad. Warto przy okazji jubileuszu życia przypomnieć jego drogę życia i powołania zakonnego.

Dnia 5 października 1924 r. przyszedł na świat w Halembie (Ruda Śląska) Roman Grzyska, jako drugie spośród jedenaściorga dzieci Franciszka i Marii Grzyskich. Dzieciństwo spędził w rodzinnej Halembie pomagając rodzicom w gospodarstwie, tam również uczęszczał do szkoły. Mając 19 lat został zmuszony, aby uczestniczyć w wojnie. Wcielony do wojska w sierpniu 1943 roku, przebywał w Sieradzu, następnie wysłany do Włoch, by stacjonować na odcinku Ancona – Veletria. W 1944 wrócił na tereny polskie, gdzie na krótko stacjonował w Chorzowie, Gdańsku, a następnie udał się na Łotwę, gdzie bronił Bałtyku przed wojskami sowieckimi. W lutym 1945 roku walcząc na odcinku między Wałczem a Szczecinem, został ranny odłamkiem pocisku. W ciężkim stanie przetransportowany do Badgandersheim, gdzie doczekał końca wojny.

W kwietniu 1946 roku, okrętem z Lubeki wrócił do Szczecina, by stamtąd ruszyć na rodzinny Śląsk. Odczytując głos powołania, wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych Prowincji św. Jadwigi i dnia 3 listopada 1949 r. przekroczył progi wrocławskiego klasztoru. W tym samym miejscu 5 kwietnia 1951 r. rozpoczął nowicjat i otrzymał imię Wincenty. Po upływie roku, 20 kwietnia 1952 roku, złożył swoją pierwszą profesję zakonną. Profesję uroczystą składał już w Kłodzku, dnia 19 lipca 1956 r. W swojej 20-letniej posłudze w Polsce przebywał w klasztorach: we Wrocławiu, Kłodzku, Raciborzu, w Górze św. Anny; w wyżej wymienionych klasztorach

pełnił m.in. posługi gospodarza, furtiana, zakrystianina, ogrodnika.

Po upływie tych lat br. Wincenty zapragnął życia misyjnego. Za zgodą Prowincji ruszył w 1969 r. do Rzymu, by stamtąd realizować dalsze plany misji w Afryce. Pobyt w Rzymie jednak przedłużył się do 19 lat. Początkowo br. Wincenty był pracownikiem biblioteki w Antonianum, następnie pracował w Kurii Generalnej posługując w pralni, by wreszcie uczyć się fachu drukarza. Podczas Rady Plenarnej Zakonu w 1983 r. w Brazylii, był Delegatem braci zakonnych Europy.

Po zakończonym rzymskim etapie, przyszedł czas na perłę misji franciszkańskiej – Ziemię Świętą. 10 grudnia 1989 r. br. Wincenty wyruszył do Jerozolimy, by po miesięcznym pobycie przy Grobie Pańskim, związać się z innym miejscem z życia Jezusa Chrystusa – Monte Tabor. Pełnił tam, przez 9 lat, funkcję m.in. gwardiana, dyrektora Domu Pielgrzyma, ekonoma. W tym czasie także był definitem Kustodii. Podczas Kapituły Generalnej w Asyżu (1995 r.) pełnił rolę delegata braci z prowincji Egiptu i Ziemi Świętej. W roku 2006 postanowił wrócić do Polski. Jako jubilat cieszy się swoim sędziwym wiekiem i radością obdarza innych, młodszych braci. Swój wolny czas poświęca na modlitwę, czytanie książek, słuchaniu dobrej muzyki. Za: www.franciszkanie.com

LEKCJA LOGIKI MIŁOŚCI

W dniach od 15 do 21 września 2014 r. odbyły się rekolekcje Rodziny Oriońskiej. Zgromadziły one osoby konsekrowane: zakonników i zakonnice, a od czwartku 18. września członkinie Oriońskiego Instytutu Świeckiego (ISO) oraz osoby świeckie z Oriońskiego Ruchu Świeckiego (ORS) z całej Polski – w sumie – ok. 80 wszystkich uczestników.

Rekolekcje pod hasłem „Powiedz nam, Księżo Orione, jakie było Twoje doświadczenie Boga?” – prowadził przełożony generalny z Rzymu ks. Flavio Peloso oraz sekretarz i radca generalny ks. Sylwester Sowizdrzał.

Tym dniom towarzyszyły różne ćwiczenia duchowe – osobiste i wspólnotowe, Msze Święte, modlitwa Liturgią Godzin, adoracje Najświętszego Sakramentu, konferencje. Ks. Peloso przybliżył nam postać św. ks. Alojzego Orione, jego doświadczenie

Boga i otwarcie na Boże inspiracje, abyśmy mogli lepiej zrozumieć jego charyzmat przekazany uczniom, Kościołowi i społeczeństwu. Utrwaliłszy sobie główne myśli ks. Orione, aby: „Odnówić wszystko w Chrystusie”, „Odnówić wszystko w Kościele”, „Odnówić wszystko w miłości”.

Dokonywać tego działając w jedności przez praktykowanie dzieł miłosierdzia. Dzieła te ewangelizują, otwierają oczy na wiarę i Boga, są „amboną”, z której mówi się o Bogu oraz swoistą „latarnią wiary”.

Nasze postępowanie powinniśmy oprzeć na „logice miłości”: na otrzymaną łaskę mamy odpowiadać wdzięcznością, którą mamy wyrażać w służbie innym.

W trakcie rekolekcji przeżywaliśmy szczególnie wzruszające momenty, jak np. udział w uroczystej Mszy św. z wprowadzeniem relikwii św. Jana Pawła II pod przewodnictwem ks. biskupa Józefa Zawitkowskiego, czy osobiste błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem udzielone przez ks. generała Flavio Peloso.

W ostatni dzień kapłani i bracia zakonnicy odnowili swe śluby zakonne, a na zakończenie rekolekcji wszyscy obecni członkowie Rodziny Oriońskiej otrzymali pamiątkowe znaczki z logo „Instaurare Omnia in Christo”.

Jesteśmy wdzięczni wszystkim osobom, dzięki którym te rekolekcje się odbyły i prosimy dla nich o Boże błogosławieństwo. Za: www.orionisci.rel.pl

GDAŃSCY FRANCISZKANIE ŚWIĘTOWALI

11 października 2014 r. w Gdańsku odbyło się Święto Prowincji św. Maksymiliana. Połączone one było ze świętowaniem pięćsetnej rocznicy wybudowania franciszkańskiego kościoła Świętej Trójcy, w którego gościnnych murach odbyło się zakonne spotkanie.

Rozpoczęło się ono w kościele Wieczerzy Pańskiej (część kompleksu kościoła Świętej Trójcy) modlitwą brewiarzową za braci zmarłych od momentu powstania prowincji. Po modlitwie o. Tomasz

Jank, rektor kościoła Świętej Trójcy, zaprosił zebranych na trzy krótkie wykłady dotyczące historii kościoła Świętej Trójcy.

O godz. 12.00 rozpoczęła się Eucharystia, centralny punkt uroczystości. Przewodniczył jej i Słowo wygłosił wikariusz generalny, o. Jerzy Norel, zaś bardzo licznie zebranych uczestników liturgii powitał o. Tomasz, dziękując za przybycie szczególnie prezydentowi miasta, panu Pawłowi Adamowiczowi.

O. Jerzy przekazał pozdrowienia od generała Zakonu o. Marco Tasca, który w tym samym czasie przebywał na uroczystościach beatyfikacyjnych fr. Francesco Zirano, franciszkanina z Sardynii. Wikariusz generalny w swej homilii podkreślił, że ten kościół, to

„nie tylko cegły, bo za nimi kryje się duch, ludzka wiara”. Podpowiedział też czego może nas nauczyć jubileusz pięćsetlecia zakończenia budowy kościoła, który był owocem wiary ludzi tamtej epoki, wielkości ich serca. „Czy nasza wiara jest zdolna do tworenia wielkich dzieł?” – pytał zaznaczając, że nie chodzi wcale o okazałe budowle. Rzecz w tym, wskazywał o. Jerzy, by nasza wiara nie była dopasowana do naszych kalkulacji – czy to się nam opłaci?

W ramach zakonnego Święta Prowincji św. Maksymiliana wręczono po raz pierwszy statuetkę *Fraternitatis Gratiarum* będącej znakiem przyjęcia do grona synów i przyjaciół duchowych Zakonu św. Franciszka, co daje udział w łaskach danych przez Boga tej wspólnocie braterskiej. Uhonorowany nią został pan Celestyn Kłos z parafii św. Antoniego w Gdyni za wieloletnią cichą i pokorną służbę przy ołtarzu, w kościele i w klasztorze. Pan Celestyn odebrał statuetkę wyrażając zaskoczenie z nominacji i serdecznie dziękując franciszkanom.

Ostatnim akcentem tej części uroczystości było odsłonięcie pamiątkowej tablicy poświęconej franciszkanom i Gdańszczanom, którzy wybudowali tę świątynię. Po Mszy św. odbył się koncert w kościele, zaś na dziedzińcu na przybyłych czekał poczęstunek

oraz występ młodzieżowego zespołu z Kwidzyna Trishagion, pod wodzą o. Marka Dopieralskiego.

Tegoroczne Święto Prowincji zakończyły uroczyste nieszpory połączone z odnowieniem ślubów zakonnych. O. Prowincjał podziękował wszystkim za przybycie i zaprosił na kolejne spotkanie prowincjalne, które w przyszłym roku odbędzie się w Darłównku. Za: www.franciszkanie.gdansk.pl

OJCIEC CYPRIAN ZWYCIĘZCA MARATONU

Tysiące biegaczy pojawiło się na trasie poznańskiego maratonu. Wśród blisko 7 400 biegaczy było 11 księży, 2 kleryków oraz 9 świeckich w „Drużynie Jezusa”. Były to nieoficjalne mistrzostwa świata księży w maratonie. Wśród duchownych, pierwsze miejsce zajął o. Cyprian Czop z Ukrainy. Zawodnicy wystartowali o godzinie 9.00 z ulicy Grunwaldzkiej. Atrakcją było wyznaczenie trasy po murawie stadionu przy Bułgarskiej. Podobnie jak w zeszłym roku, meta usytuowana była na placu Marka na terenie Międzynarodowych Targów Poznańskich.

Jako pierwszy na mecie poznańskiego maratonu zameldował się pochodzący z

Nairobi Kirui Kiprotich. Przebiegł on trasę poznańskiego maratonu w czasie 2 godzin, 13 minut i 28 sekund.

Wśród biegaczy z „drużyny Jezusa” byli Polacy, Ukraińcy, a także Włoch – Pasquale Castrili OMI. Wszyscy z biegaczy byli ubrani w koszulki ewangelizacyjne z hasłem: „W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem” (Tm

2,4), a na trasie wspierali ich członkowie dominikańskiej wspólnoty ewangelizacyjnej św. Jacka. Jak co roku atrakcją maratonu był ks. A. Pawłowski, biegnący w sutannie.

O. Cyprian, w rozmowie z KAI stwierdził, że „cieszy się ze zwycięstwa i z tego, że powstała tak ciekawa i wymagająca forma ewangelizacji”. „Choć w tym czasie było szczególnie trudno, było wyjechać z Kijowa, gdzie na co dzień pracuję, to mimo wszystko było warto” – dodał.

Była to już druga ewangelizacja prowadzona podczas Poznańskiego Maratonu. Jej organizatorem jest dominikańska wspólnota św. Jacka z Poznania, znana z ewangelizacji ulicznych, a także z ewangelizacji na Lednicy. Za: www.oblaci.pl

Refleksja tygodnia

„JAK FRANCISZEK NAUCZYŁ BRATA SYLWESTRA KAZAĆ DO KAMIENI”

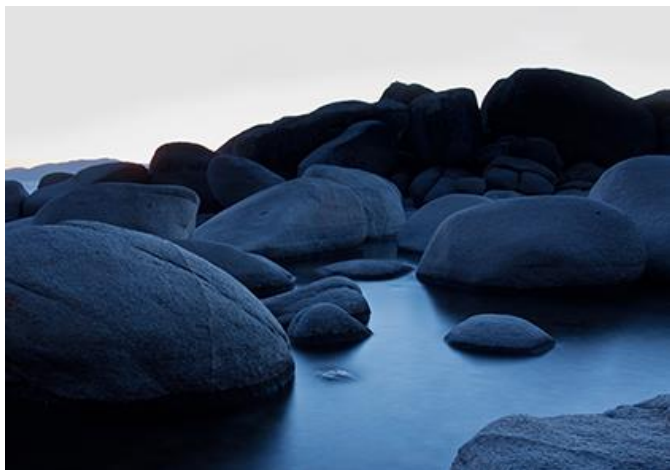
ROMAN BRANDSTAETTER O SZTUCE DOBREGO KAZNODZIEJSTWA.

Na www.dominikanie.pl ukazał się poniższy tekst z podtytułem: **ŚWIĘTY FRANCISZEK JAKO KAZNODZIEJA NALEŻY DO RODZINY DOMINIKAŃSKIEJ**

Święty Franciszek tak powiedział do brata Sylwestra, który pragnąc wzbudzić podziw w słuchaczach swoją uczonością, wygłaszał górnolotne i zawile kazania:

— Wygłaszasz kazania nie na chwałę Boga, ale własną. Ludzie nie mają pożytku z twoich nauk. Nic nie rozumiejąc, chwalą twoją mądrość, bo taka już jest natura ludzka, która lubi chwalić to,

czego nie rozumie. Wiedz, że jasność jest pierwszym warunkiem myślenia i mówienia. Uważam zatem, że powinieneś udać się w jakieś miejsce ustronne, samotne, najlepiej w wysokie góry, i tam tak długo wygłaszać kazania do kamieni, aż je wrzuszysz do łez, co będzie dowodem, że nauczyłeś się przemawiać. Ale pamiętaj, mów prosto i jasno, bez pustych, wytartych i napuszonych frazesów, których Pan nie lubi, mów bez nadmiernej swady i używaj mało słów. Bóg nie po to stworzył słowa, by człowiek robił z nich śmietnik. Żegnaj zatem, Sylwestrze, i czekaj na moje wezwanie.

Minęło kilka lat. Pewnego dnia podczas pobytu w Spello Franciszek postanowił pogodzić dwie rodziny, które od pokoleń wiodły ze sobą zacięte spory, kończące się wielokrotnie rozlewem krwi. Wezwał do siebie kłótników, po czym posłał po brata Sylwestra, przebywającego w pustelni na górze Subasio, a gdy ten przybył wielce zbiedzony i pokorny, Poverello spytał go:

- Kazałeś do kamieni?
- Tak...
- I co?
- Nic, ojciec Franciszku. Kamienie nie płakały...

A na to Franciszek wskazał palcem na zwaśnione rodziny i powiedział do Sylwestra:

— Przemów do nich słowem Bożym, ale tak, aby pogodzili się ze sobą.

Prerażony brat Sylwester odpowiedział słabym, drżącym głosem:

— Odwyczaiłem się mówić do ludzi... Nie umiem...

A na to Franciszek:

— Przemów do nich, bracie.

Brat Sylwester — zawsze okazywał posłuszeństwo ojcu Franciszkowi — jękając się, powoli i nieskładnie zaczął mówić, z trudem dobierał słowa, których brak dotkliwie odczuwał, z jeszcze większym trudem sklejał je w zdania, namyślał się, urywał w połowie wypowiedzi, jakby przewalczał wewnętrzny opór. Mówił bez ozdób, bez patosu, bez wszystkich fałszywych klejnocików, którymi ongi usiłował błyszczeć. Ale w zamian za to w każde słowo wkładał tyle serdecznego mozołu i gorącości uczuć, że mimo niezgrabnie układanych zdań, niedołącznie wypowiedzianych, wzbudził w poważnionych rodzinach wielką skruchę i żal. I oto dwie rodziny, które od pokoleń zwalczały się nawzajem i mordowały, teraz odrzuciwszy od siebie zapamiętałą nienawiść, wśród płaczu i lamentu pogodziły się ku wielkiej radości wszystkich mieszkańców miasta.

Uradowany Franciszek rzekł do brata Sylwestra:

— Ci ludzie byli twardzi jak kamienie. Wzruszyłeś twoją mową kamienie do łez, dobry bracie. Nauczyłeś się wygłaszać kazania na chwałę Boga, a nie własną. Wróć zatem między nas i przemawiaj do ludzi tak, jak przemawiałeś do kamieni.

To powiedziawszy, serdecznie go uściskał.

Od tej pory brat Sylwester zasłynął w całym kraju jako natchniony kaznodzieja, a chociaż mówił bez ozdób i z trudem znajdował właściwe słowa, a z jeszcze większym trudem wiązał je w niedołączne zdania, zbierał piękne i obfite plony swoich kazań.

Tekst ukazał się w miesięczniku „W drodze” 1/2001.

Roman Brandstaetter

1906-1987, poeta, prozaik, dramaturg. Autor „Jezusa z Nazaretu”, „Kręgu biblijnego” i „Kręgu franciszkańskiego”, poematu „Pieśń o moim Chrystusie” oraz około 30 dramatów, m.in. „Powrotu syna marnotrawnego”, „Dnia Gniewu”, „Milczenia”.

Za: www.dominikanie.pl

Wiadomości zagraniczne

PALLOTYŃSKIE SPOTKANIE WYŻSZYCH PRZEŁOŻONYCH

XI Zebranie Doradcze Wyższych Przełożonych Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego zostało oficjalnie zainaugurowane 6 października 2014 r. przez ks. generała Jakuba Nampudakam.

Pierwszą konferencję wygłosił nasz współbrat – bp Julio Akamine, biskup pomocniczy Archidiecezji San Paolo w Brazylii. Podał on refleksji główny temat Zabrania: Regułą podstawową naszego

Zgromadzenia jest życie naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Popołudniu Ksiądz Generał przedstawił temat: „Radość bycia pallotyńcem” wskazując 15 ważnych tematów dotyczących życia i misji Stowarzyszenia w świecie dziś. Po konferencji był czas przeznaczony na dyskusję w grupach poprzedzoną sesją plenarną. Dzień otwarcia Zebrania zakończył się Mszą św. pod przewodnictwem bp. Julio Akamine.

Za: www.pallottyni.org

NOWY KLASZTOR KARMELOTÓW BOSYCH NA SŁOWACJI

W sobotę 27 września br. w podmiejskiej dzielnicy Koszyc na Słowacji – w Lorinciku – miała miejsce niecodzienna uroczystość poświęcenia nowowyprowadzonego klasztoru karmelitów bosych, który jednocześnie będzie służył jako dom rekolekcyjny dla osób

potrzebujących duchowej odnowy, umocnienia wiary czy poznawania karmelitanskiego charyzmatu. Klasztor z kaplicą łączącą część dla zakonników z częścią dla gości dedykowany jest Najświętszej Marii Pannie z Góry Karmel i św. Józefowi.

Uroczystość poprzedził program artystyczny z udziałem m.in. chóru z Dietwy w strojach ludowych oraz miejscowych artystów,

ilustrowany na telebimie zdjęciami z przebiegu prac budowlanych. Po nim o godz. 10 rozpoczęła się Msza Święta, na początku której arcybiskup Bernard Bober, metropolita koszycki, dokonał aktu poświęcenia całego obiektu. Mszę Świętą koncelebrowało 52 kapłanów, wśród nich O. Albert Wach, inspirator karmelitańskiej fundacji w Lorincziku, który jako definitor generalny przybył z Rzymu, reprezentując władze centralne Zakonu. Prowincję Krakowską, do której przynależą Karmel na Słowacji, reprezentował o. Tadeusz Florek, prowincjał. Przybyli z nim również radni prowincjalni, a także współpracownicy z klasztorów w Krakowie i Zawoi, w tym bracia klerycy. Obok licznej rodziny karmelitańskiej – sióstr zewnętrznych z klasztorów karmelitanek bosych w Koszycach i Dietwie na Słowacji, karmelitanek Dzieciątka Jezus, karmelitanek misjonarek z Trzebini, różnych wspólnot Świeckiego Zakonu Karmelitańskiego, Świeckiego Instytutu „Elium”, a także osób noszących szkaplerz karmelitański – przybyło wielu kapłanów oraz pielgrzymów z licznych parafii rozsianych po całej Słowacji, które hojnie wspierały trwającą lata budowę klasztoru w Lorincziku. Godny podkreślenia jest ogromny wkład wiernych i dobrodziejów z Lorinczika i okolic na wszystkich etapach fundacji, począwszy od ofiarowania dwuhektarowego leśnego terenu, poprzez kwestie urzędowe, wieloraką pomoc przy budowie, zaangażowanie w organizację i przebieg samej uroczystości. Do stosunkowo szybkiego postępu prac przyczyniły się znaczące

ofiary wiernych i organizacji kościelnych, w tym karmelitów z zagranicy: z Polski, Stanów Zjednoczonych, Niemiec, Francji i Włoch. Dzięki pięknej, wymodlonej pogodzie, w uroczystości wzięło udział ok. półtora tysiąca osób, które ze względu na nie-wielkie rozmiary kaplicy musiały podczas Eucharystii pozostawać na zewnątrz.

Po Mszy Świętej, wyświetlanej na telebimie oraz transmitowanej przez katolickie radio „Lumen”, była możliwość zwiedzenia całego obiektu, w ramach „otwartych drzwi”, przed zamknięciem klauzury. Mieszkańcy Lorinczika przygotowali dla przyjezdnych gości tradycyjny poczęstunek – gulasz i kołaczki. Wszyscy otrzymali okolicznościowe płyty CD z pieśniami maryjnymi w wykonaniu miejscowego chóru „Przyjaciele Karmelu”.

Aktualnie wspólnota w Lorincziku liczy 4 braci – trzech kapłanów i jednego brata zakonnego – i jest jedną z trzech placówek karmelitów bosych na Słowacji. Dom rekolekcyjny dysponuje dwięściami jednoosobowymi pokojami (w razie potrzeby 2-osobowymi) oraz salą konferencyjną na ok. 100 osób. Klasztor położony jest na skraju dębowo-bukowego lasu, na obrzeżach Koszyc. Bracia planują rozpocząć przyjmowanie gości 15 października br., w uroczystość św. Teresy od Jezusa, której jubileusz 500-lecia narodzin inaugurujemy w tym roku. Za: www.karmel.pl

NA SARDYNII BEATYFIKACJA Franciszkanina z XVII wieku

Pozdrawiając wiernych po odmówieniu modlitwy Anioł Pański Ojciec Święty przypomniał, że dziś został wyniesiony do chwały ołtarzy kolejny męczennik. W Sassari na Sardynii odbyła się beatyfikacja franciszkanina konwentualnego o. Francesco Zirano. Jak zaznaczył Papież, „jego odważna wierność Chrystusowi jest niezwykle wymowna, szczególnie w aktualnym kontekście okrutnych prześladowań chrześcijan”.

Urodzony we włoskim Sassari w 1564 r., Francesco Zirano poniósł śmierć męczeńską z ręki muzułmanów w roku 1603 w Algierze. Miał 39 lat. Udał się do Algierii, by wykupić z niewoli porwanego przez tureckich korsarzy zakonnik. Uwięziono go i skazano na śmierć. Gdy namawiano go do przyjęcia islamu, odmówił i również współwięźniów zachęcał do zachowania

wierności Chrystusowi. Zamęczono go, obdzierając żywcem ze skóry. Egzekucji dokonał Grek, który porzucił chrześcijaństwo, stając się muzułmaninem.

Uroczystości beatyfikacyjnej przewodniczył w imieniu Papieża kard. Angelo Amato. Prefekta Kongregacji Spraw Kanonicznych zapytaliśmy, jak bł. Francesco Zirano przyjął te straszne męczarnie. „Relacja o jego męczeństwie, jaką posiadamy, stwierdza, że poddał się on katuzszom jak łagodny baranek, wzywając imienia Jezusa i Maryi oraz odmawiając

Psalmy. Według naocznych świadków nasz męczennik umierał wycieńczony torturą, wołając do Pana, by przyjął jego ducha. Skórę wypchaną słomą wystawiono na publiczne zbezczeszczenie przy bramie miasta. Na propozycję zaparcia się wiary bł. Francesco Zirano odpowiedział prześladowcom: «Jestem chrześcijaninem i zakonnikiem mojego ojca św. Franciszka, takim też pragnę umrzeć. A proszę Boga o oświecenie dla was, abyście i wy Go poznali». I śpiewał na cały głos: «Błogosławcie Pana, duchy i dusze sprawiedliwych».

Dziś nadal taka jest postawa wyznawców Chrystusa w obliczu prześladowania i męczeństwa, które również w tym naszym XXI wieku codziennie spada na Kościół i chrześcijan. Niech bł. Francesco pomaga nam modlić się i przebaczać, ale nie zapominać. Nie powinny się już powtarzać takie nieludzkie fakty”. Za: [Radio watykańskie](#)

TYDZIEŃ MATKI ZBAWICIELA u salwatorianów Campeche

Defilada z flagami krajów, w których obecnie działa Zgromadzenie, i w obecności Salwatorianów, pracujących w Campeche w Meksyku, dała początek tygodniowemu świętowaniu Uroczystości Matki Zbawiciela w kolegiach salwatoriańskich w Campeche. Odbywało się ono w dniach 6-11 października 2014 roku.

Podjęto refleksję nad osobą Maryi ujętą w następujące tematy: „Maryja Matka uniwersalności”, „Maryja Matka ubogich”, „Maryja Matka młodzieży”, „Maryja Matka rodzin”, „Maryja Matka eucharystii” oraz „Maryja Matka misji”.

W poniedziałek dnia 6 października w kolegiach Instituto Mendoza i Fray Angelico odbył się uroczysty apel, który ukazał charyzmatyczną uniwersalność salwatorianów, której początek dał założyciel Ojciec Franciszek Maria od Krzyża Jordan. Inaugurując tydzień salwatoriański, ks. Sebastian Korczak, przywołał znane wszystkim salwatorianom słowa Ojca Jordana: „Dopóki żyje na ziemi jeden jedyny człowiek, który nie zna i nie kocha Jezusa Chrystusa Zbawiciela świata nie wolny ci spocząć”, i w ten sposób przypomniał misję salwatorianów, którą jest dzielenie się miłością Boga ze wszystkimi ludźmi. W Instituto Mendoza alumni wręczyli przełożonemu fundacji meksykańskiej herb miasta Campeche, jako znak wdzięczności za sześć lat pracy Salwatorianów w Meksyku, w zamian otrzymali emblemat salwatoriański, jako symbol zaangażowania salwatorianów w rozwój wiary, edukacji i kultury w stanie Campeche.

Po zakończeniu apelu dzieci i młodzież wraz z rodzicami z Instituto Mendoza przygotowały ekspozycję zdjęć i opracowań pisemnych, potraw i strojów regionalnych, obrazujących kulturę i historię ponad 43 krajów, w których pracują salwatorianie oraz udział naszego zgromadzenia w ich kształtowaniu i pielęgnowaniu.

W liceum Fray Angelico studenci przygotowali wystawę plasz ze zdjęciami i opracowaniami tekstowymi, które ukazały owoce pracy salwatorianów w jedenastu krajach świata. Również dzieci ze szkoły Instituto Mendoza z Champoton wykazały się geniuszem artystycznym w przygotowanej ekspozycji zdjęć, opracowań i potraw oraz strojów regionalnych, charakterystycznych dla krajów gdzie pracują salwatorianie.
Za: www.sds.pl

NOWA WSPÓLNOTA BRACI MNIEJSZYCH W NIEMCZECH

Dnia 4. października, w Uroczystość św. Franciszka z Asyżu trzech braci z naszej poznańskiej Prowincji zakonnej oficjalnie przejęło opiekę nad pięcioma parafiami w Archidiecezji Bamberg. Są nimi: o. Kosma Rejmer (proboszcz i przłożony wspólnoty zakonnej), o. Rufus Witt (wikariusz parafialny i zastępca przełożonego) oraz o. Bonifacy Suhak (wikariusz parafialny). Oficjalne wprowadzenie franciszkanów odbyło się podczas uroczystej Mszy świętej w kościele parafialnym w Altenkumburg, w której uczestniczyła wielka liczba wiernych. Pośród zaproszonych gości było obecne duchowieństwo z dekanatu, a także przedstawiciele ze świata polityki. Z naszej Prowincji przybyli: w roli delegata Ministra Prowincjalnego- o. Bernard Marciniak, a także pracujący w Niemczech o. Maksymilian Kraj.

Uroczystość ta rozpoczęła się od wkrócenia wielkiej parady muzycznej, która przemierzała ulicami miasta Altenkumburg od miejskiego rynku aż do kościoła. Nastąpiło procesyjne wejście do kościoła z orkiestrą, pocztami standardowymi rozmaitych ugrupowań i stowarzyszeń, z wiernymi i duchowieństwem.

Wprowadzenia do Parafii dokonał z ramienia JE Abp. Ludwiga Schicka dziekan dekanatu Lichtenfels ks. Michael

Schüpferling. W swojej przemowie zaznaczył, że trzeba okazać wdzięczność Panu Bogu z tej racji, że zamiast jednego, przysłał od razu trzech kapłanów. Podziękował poprzedniemu Proboszczowi za wykonaną pracę i wyraził swoje ubolewanie z powodu śmierci o. Pawła Hebla, który do stycznia br. pełnił funkcję Proboszcza w kilku parafiach objętych przez nowych braci.

Oprócz pięciu parafii, za które w głównej mierze odpowiedzialny będzie o. Kosma z racji pełnionej funkcji, pozostali współpracownicy w swoich dekretych zostali mianowani wikariuszami na cały okręg Obermain-Jura, który składa się z ośmiu parafii nie licząc kościołów i kaplic filialnych.

Po Mszy świętej wszyscy uczestnicy przemierzali w procesji z kościoła do domu parafialnego, w którym przygotowany został poczęstunek. o. Bonifacy Suhak OFM Za: www.franciszkanie.net

FRANCISZKANIE NA V ALEI

Franciszkańska parafia św. Wojciecha z Queensu wzięła po raz pierwszy udział w słynnej nowojorskiej Paradzie Pułaskiego.

W pierwszą niedzielę października, jedną z najbardziej reprezentacyjnych ulic Nowego Jorku, nowojorską 5 Aleję na Manhattanie, po raz 77 maszerowały w biało-czerwonym pochodzie dziesiątki tysięcy ludzi z okolic metropolii nowojorskiej, aby publicznie ukazać swoje przywiązanie do polskości.

Franciszkańską parafię z nowojorskiego Queensu reprezentowali duszpasterze O. Mirosław Podymniak OFMConv – administrator parafii, O. Rafał Zwolenkiewicz OFMConv – gwardian, O. Stanisław Czerwonka OFMConv oraz O. Max Sang-You Choi OFMConv. Udział wzięła także delegacja parafialnej szkoły św. Wojciecha z s. Teresillą Kołodziejczyk ze zgromadzenia sióstr Nazaretanek, młodzież oraz liczna grupa parafian.

Wśród tegorocznych gości honorowych Parady Pułaskiego był między innymi arcybiskup Józef Kupny, metropolita wrocławski. Zaś tematem przewodnim tegorocznej manifestacji polskiego dziedzictwa i patriotyzmu w Nowym Jorku były kanonizacja papieża

Jana Pawła II oraz 70 rocznica Powstania Warszawskiego i bitwy pod Monte Cassino.

Parada Pułaskiego w Nowym Jorku jest największą manifestacją Polakości w Stanach Zjednoczonych. Organizowana jest od 1936 roku w hołdzie bohaterowi obydwu narodów, a także dla pokazania wkładu Polaków w budowę Ameryki. Jest także jedną z najstarszych parad etnicznych w Nowym Jorku. Dla niemal każdego Polaka mieszkającego w okolicach Nowego Jorku, uczestnictwo w Paradzie Pułaskiego to już tradycja. o. Stanisław Czerwonka OFMConv, Nowy Jork Za: www.franciszkanie.pl

Badają okoliczności śmierci „DES HOMMES ET DES DIEUX”

Zespół francuskich ekspertów przybył 12 października do stolicy Algierii – Algeru, by rozpocząć badania związane ze śmiercią siedmiu mnichów z zakonu trapistów w 1996 roku. W czasie tygodniowej wizyty eksperci pod kierownictwem francuskiego sędziego Marca Trevidica, chcą zbadać czaszki zamordowanych zakonników i postarają się wyjaśnić, kto ostatecznie był odpowiedzialny za ich zamordowanie, poinformował francuski dziennik „Le Monde”.

Podczas wojny domowej w Algierii islamscy fundamentaliści uprowadzili siedmiu mnichów z ich misji w Tibhirine. W kilka dni później znaleziono odcięte głowy zakonników, ich ciała nie odnaleziono. Do dziś nie ma pewności, czy zostali rzeczy-

wiście zamordowani przez porywaczy, czy może przez algierskich wojskowych.

Sędziowie Trevidica nie chcą przewidywać, jaki może być wynik prac. „Po upływie tak wielu lat ani nie wiemy, w jakim stanie są obecnie czaszki, ani też, czy rzeczywiście możemy się dowiedzieć czegoś nowego”, powiedział jeden z francuskich ekspertów.

Siedmiu francuskich trapistów w wieku 50-80 lat zostało uprowadzonych 27 marca 1996 roku z klasztoru w Tibhirine. Do uprowadzenia przyznała się fundamentalistyczna Zbrojna Grupa Islamska (GIA). Poinformowała ona, że uprowadzając zakonników chciała wymusić na rządzie francuskim uwolnienie członków GIA więzionych we Francji. Ponieważ rząd Francji nie spełnił żądań terrorystów, w osiem tygodni po uprowadzeniu zakonnicy zostali zamordowani.

Dramat trapistów z Tibhirine stał się kanwą filmu „Des hommes et des dieux” (Ludzie Boga), uhonorowanego licznymi nagrodami. Zarówno krytycy filmowi, jak i ludzie Kościoła byli zgodni co do tego, że „Ludzie Boga”, to jeden z najbardziej wstrząsających filmów o tematyce religijnej, jakie pokazano na przestrzeni ostatnich lat. Za: www.deon.pl

Zapowiedzi tygodnia

DOMINIKAŃSKA „BECZKA” KONCZY 50 LAT

Cały tydzień obfitować będzie w wydawnictwa o charakterze sakralnym, kulturalnym, społecznym, edukacyjnym oraz rozrywkowym – zapowiadają organizatorzy.

Świętowanie jubileuszu rozpoczną 19 października „Rekolekcje na dobry początek”, które przez cztery kolejne wieczory w dominikańskiej bazylice Świętej Trójcy w Krakowie głosić będą byli i obecni duszpasterze „Beczki”. Rekolekcjom towarzyszyć będzie adoracja Najświętszego Sakramentu oraz rozważania Pisma Świętego.

Druga połowa tygodnia upłynie pod znakiem spotkań byłych i obecnych członków kilku grup beczkowych, a także warsztatów, pokazów filmowych, zawodów sportowych oraz wielkiego przyjęcia urodzinowego. Jubileusz zwieńczy akcja charytatywna „Ciacho za ciacho”.

Więcej informacji na temat Jubileuszu można znaleźć na stronie www.b50.pl oraz [Facebooku \(b50\)](https://www.facebook.com/b50).

Dominikańskie Duszpasterstwo Akademickie „Beczka” w Krakowie powstało jesienią 1964 roku, a jej pierwszym duszpasterzem był o. Tomasz Pawłowski. „Beczka” kierowali też m.in. ojcowie: Joachim Badeni, Jan Andrzej Kłoczowski, Ludwik Wiśniewski, Mirosław Piłśniak,

Wojciech Prus i Adam Szustak. Obecnie duszpasterzem jest o. Janusz Pyda. Za: www.dominikanie.pl

PRZED JUBILEUSZEM MUZEM MISYJNEGO W PIENIĘŻNIE

Zbliżają się obchody jubileuszu 50-lecia istnienia Muzeum Misyjno-Etnograficznego w Pieniężnie. Zapraszamy do zapoznania się z krótką historią muzeum.

Prawie od początku cechą charakterystyczną klasztorów werbistowskich są urządzone przy nich muzea, albo przynajmniej gabloty z przedmiotami z terenów, na których pracują misjonarze. Miały one pomagać w pogłębianiu wiedzy na temat „dalekich krajów” i budzić zainteresowanie misjami.

Muzeum Misyjno-Etnograficzne w Pieniężnie jest spadkobiercą działalności kolekcjonerskiej, która na terenach Polski rozpoczęła się jeszcze przed II wojną światową. W 1930 roku o. Emil Drobny

SVD zorganizował muzeum misyjne w Domu Królowej Apostołów w Rybniku. Druga kolekcja powstała w Górnej Grupie na Pomorzu. W wyniku okupacji i działań powojennych zbiory te w dużej mierze uległy zniszczeniu lub zaginęły. Dopiero w 1964 roku udało się reaktywować wcześniejszą działalność. W siedzibie Misyjnego Seminarium Duchownego Księży Werbistów w Pieniężnie założono „gabloty misyjno- etnograficzne”. Przyczynili się do tego ojcowie werbiści: Józef Seyda, Antoni Koszorz, Ewald Mandelka i Stanisław Ograbek. Placówka przejęła resztki ocalałych eksponatów z Rybnika i Górnej Grupy oraz Nysy. Nie bez znaczenia były darowizny z prywatnych zbiorów znajdujących się w posiadaniu niektórych ojców i braci. Jednak zasadniczy wpływ na dynamiczny rozwój kolekcji miała wielka ofiarność polskich misjonarzy werbistów rozsiansych po całym świecie.

W 1980 roku zmieniono nazwę placówki na Muzeum Misyjno-Etnograficzne. Cztery lata później, dzięki szczególnemu zaangażowaniu ówczesnego dyrektora, o. Eugeniusza Śliwki SVD, została otwarta całkowicie nowa ekspozycja stała. Od 1998 roku funkcję dyrektora muzeum pełni o. Wiesław Dudar SVD.

Obecnie placówka posiada 7924 opracowanych i skatalogowanych obiektów etnograficznych oraz 673 eksponaty przyrodnicze. Ma stałe wystawy filialne w domach misyjnych w Chłudowie k/Poznania, Górnej Grupie, Laskowicach Pomorskich, Lublinie i Nysie. Kilka razy do

roku otwiera wystawy czasowe i stale współpracuje z wieloma muzeami i ośrodkami oświatowo-kulturalnymi na terenie całego kraju.

Dwuczęłonowa nazwa muzeum w Pieniężnie określa jego dwa, przenikające się, obszary zainteresowania. Z jednej strony jest to dorobek duchowy i materialny ludów, wśród których pracują werbiści. Widzimy więc narzędzia pracy, instrumenty muzyczne, broń, maski używane do

rytualnych tańców. Z drugiej strony muzeum próbuje przybliżyć sposoby inkulturacji chrześcijaństwa w miejscowe tradycje. Pięknie prezentują się zabytkowe ornaty i paramenty liturgiczne wykonane z chińskiego jedwabiu, a ukrzyżowany Jezus ma twarz Afrykańczyka lub Nowogwinejczyka. To wszystko jest zaaranżowane według kontynentów, ze szczególnym uwzględnieniem bogatej kolekcji z Papui Nowej Gwinei, Indonezji, Indii i Chin.

Każdego roku, w niewielkim mieście na Warmii, ponad dziesięć tysięcy zwiedzających odbywa z przewodnikiem szczególną podróż dookoła świata. Nie zajmuje im to więcej niż jedną godzinę. Wystarczy to jednak, by poszerzyć swoje horyzonty, spróbować dotknąć życia w innych warunkach i docenić zaangażowanie misjonarzy.
Za: www.werbisci.pl

Witryna tygodnia

JESIENNY NUMER „BYĆ DLA INNYCH”

Obecny numer kwartalnika „Być dla innych” zachęca do refleksji nad pozytywnym i wychowawczym wpływem kryzysu i towarzyszącej mu frustracji.

Nieraz musimy zacząć wszystko od nowa, zrewidować nasze dotychczasowe poglądy, dać się porwać nowej fali płynących z głębi naszej duszy szlachetnych inspiracji. Bez paraliżującego lęku przed niepewną przyszłością ale jednak ze świadomością rezygnacji z tego, co dawało nam do tej pory poczucie bezpieczeństwa i stabilności.

Na początku był chaos i z tego chaosu Bóg stworzył światy. Jego pierwszym współpracownikiem w nadawaniu tożsamości istotom stworzonym był Adam. Mimo upadku i nieposłuszeństwa, synowie Adama kontynuują twórczą pracę zarówno nad sobą jak i nad kształtem ziemskiej cywilizacji.

Towarzyszą temu kryzysy, ciągła frustracja, opór stawiany przez stereotypy i skostniałe schematy. Jednym słowem: nie jest łatwo. Gdyby jednak było łatwo i naszym działaniom nie towarzyszyłyby sytuacje kryzysowe, nie mielibyśmy tak odkrywczych pomysłów, nie dokonalibyśmy tylu zmian, nie wprowadzilibyśmy wielu innowacji.

Nauczyciele, szczególnie ci, którzy po studiach rozpoczynają swoją pracę pedagogiczną, znajdą w naszym piśmie pomysły na rozpoczęcie zajęć z uczniami, na zainteresowanie ich tematem lekcji i uczynienie z sali lekcyjnej miejsca poszukiwań i twórczej refleksji. Liderzy mogą poczytać o tym jak rodzą się nowe inicjatywy, a osoby poszukujące sensu życia odnajdą tu artykuły, które pomogą im zmierzyć się z pytaniami dotyczącymi starości, niespodziewanej choroby najbliższej osoby, ludzkiej obojętności i życia duchowego.

Zapraszamy do lektury
O. Wojciech Żmudziński SJ
Za: www.jezuici.pl

Odeszli do Pana

ŚP. KS. APOLONIUSZ DOMAŃSKI (1932-2014) SDB

Dnia 10 października – w 82 roku życia, 69 ślubów i 57 kapłaństwa – odszedł do Pana śp. ks. Apoloniusz Domański, współbrat z Inspektorii pw. św. Wojciecha.

Pogrzeb odbędzie się we wtorek 14 października 2014 r. o godz. 11.00 w Łądzie. Kapłanów prosimy o zabranie alby i stule.

Curriculum vitae:

Mołozew 9.02.1932 – Miejsce urodzenia
Czerwińsk 1948-49 – Nowicjat
Woźniaków 1949-51 – Studia filozoficzne
Łódź św. Teresa 1951-53 – Asystencja
Łódź 1953-57 – Studia teologiczne w WSD
Woźniaków 4.08.1954 – Profesja wieczysta
Łódź 30.06.1957 – Świecenia kapłańskie

Łódź św. Teresa 1957-58 – Duszpasterz
Lublin 1958-63 – Student KUL – teologia moralna
Łódź św. Teresa 1963-65 – Duszpasterz, opiekun chóru
Łąd 1965-66 – Profesor seminarium i radca
Warszawa Bazylika 1966-72 – Duszpasterz akademicki, profesor seminarium w Łądzie
Łódź św. Barbara 1972-78 – Wikariusz dyrektora, duszpasterz akademicki, profesor seminarium w Łądzie
Łódź św. Barbara 1978-80 – Dyrektor, administrator parafii, profesor seminarium
Łąd 1980-2014 – Profesor w seminarium.
Wieczny odpoczynek racz mu dać Panie...
Za: www.salezjanie.pl

ŚP. BONAWENTURA KUKAWSKI (1933-2014) OFMConv

Ś.P. Br. Bonawentura Tadeusz Maria Kukawski, profes wieczysty Prowincji Matki Bożej Niepokalanej w Polsce Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych, jubilat w Zakonie, zmarł dnia 7 października 2014 roku w Niepokalanowie w wieku 81 lat, przeżywszy w Zakonie 56 lata.

Urodził się 25 kwietnia 1933 r. w miejscowości Tuczná, ówczesne województwo białkopodlaskie, w rodzinie rolniczej, z rodziców Antoniego i Bronisławy z domu Lipka. Miał trzech braci i jedną siostrę. Sakrament Chrztu Świętego otrzymał 7 maja 1933 r. w kościele parafialnym p.w. św. Anny w Tucznój. W tejże miejscowości w roku 1941 rozpoczął naukę w szkole podstawowej, rok później zmarł mu ojciec. W roku 1948 ukończywszy szkołę podstawową, wyjechał do Lubania Śląskiego, gdzie mieszkała jego siostra ze swoim mężem i tam kontynuował naukę w Średniej Szkole Zawodowej oraz rozpoczął pracę w Głównych Warsztatach Elektrotraktacyjnych w charakterze ucznia ślusarza. Po ukończeniu Średniej Szkoły Zawodowej i uzyskaniu wyniku pomyślnego z egzaminu praktycznego w roku 1951 zamieszkał w Brzegu nad Odrą i podjął pracę we Wrocławiu w Akumulatorni PKP. W 1953 r. ze względu na uciążliwy i długi dojazd do swej dotychczasowej pracy znalazł nowe zatrudnienie w Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w

Samodzielnym Oddziale Rozbiórkowym w Brzegu.

W grudniu 1954 r. odczuwając głos Bożego wezwania, poprosił o przyjęcie do Zakonu OO. Franciszkanów. Furtę klasztorną w Niepokalanowie przekroczył 28 stycznia 1955 r., gdzie w charakterze aspiranta oraz postulanta przygotowywał się do życia zakonnego. Rozeznając swoje powołanie, dnia 25 października 1956 r. zwrócił się z prośbą o przyjęcie go do nowicjatu, motywując pragnieniem, „*aby całym swym życiem godnie odpowiedzieć łasce powołania, a w ten sposób przyczynić się do rozszerzenia Królestwa Jezusowego przez Niepokalaną*”.

Nowicjat rozpoczął dnia 1 lutego 1957 r. pod kierunkiem magistra o. Rocha Betlejewskiego. W podaniu skierowanym do Ojca Prowincjała o dopuszczenie go do złożenia profesji symplicznej napisał m.in.: „*poznałem już obowiązki wypływające ze ślubów, które pragnę złożyć i przy pomocy łaski Bożej zachować według naszej Reguły i Konstytucji, dążąc do doskonałości w Serafickim Zakonie świętego Ojca Franciszka*”. Pierwszą profesję zakonną brat Bonawentura złożył dnia 14 sierpnia 1958 r. na ręce delegata o. Prowincjała – o. Rocha Betlejewskiego. Natomiast 2 lutego 1962 r. złożył śluby wieczyste na ręce delegata o. Prowincjała – o. Izydora Koźbiała.

Całe swoje życie zakonne br. Bonawentura spędził w Niepokalanowie, podejmując chętnie wszystkie obowiązki powierzone mu przez przełożonych. Pracował m.in. w dziale mechanicznym, w kuchni, stolarni, w dziale szewskim, pralni, kwiaciarni i ekspedycji korespondencji.

Br. Bonawentura 14 sierpnia 2008 r. obchodził złoty jubileusz profesji rad ewangelicznych, który przeżywał we wspólnocie niepokalanowskiej, z wielką wdzięcznością Panu Bogu za łaskę powołania zakonnego.

Potrafił tak pokierować swoje życie zakonne, aby zbliżyć się do Niepokalanej i do Jezusa. Potrafił modlić się o duchowe

nastawienie dla siebie i innych, o „serce mądre i rozsądne”. Potrafił modlić się za siebie, innych i wszystkie dzieła Niepokalanowa. Umiał dojrzeć, gdzie jest prawdziwy skarb i ta jedna jedyna najcenniejsza perła życia, za którą warto i trzeba

oddać wszystko. Dla br. Bonawentury to była modlitwa, która prowadzi do Boga.

Za zmarłego Brata Bonawenturę, zanosimy do Boga ufne modlitwy, aby za wstawiennictwem Niepokalanej Dziewicy

Maryi, Świętego Ojca Franciszka i Wszystkich Świętych otrzymał nagrodę życia wiecznego, do którego dążył przez całe swoje życie ziemskie poprzez pracę i modlitwę w klasztorze Niepokalanowskim.
O. Dariusz Myszk OFMConv

ŚP. O. LEOPOLD NOWAK (1929-2014) OP

Miał 81 lat. Ostatnio ciężko chorował. Uroczystości pogrzebowe ojca Leopolda Nowaka odbędą się w piątek w Gidlach.

Właśnie z tym klasztorem związany był ostatnio ojciec Leopold – tam pracował i tam zmarł dziś w nocy, otoczony współbraćmi z gidelskiego klasztoru dominikanów.

O. Leopold Nowak urodził 29 listopada 1932 roku w Złoczowie. Jako dwudziestolatek wstąpił do Zakonu Kaznodziejskiego. W 1957 roku złożył śluby wieczyste, a trzy lata później przyjął święcenia kapłańskie.

Był przeorem w Gdańsku, Warszawie i Krakowie, a w Rzeszowie proboszczem. Długie lata pracował jako rekolekcjonista,

a także katecheta – m.in. w Jarosławiu i Wrocławiu.

Ostatnie lata życia spędził w klasztorze w Gidlach, gdzie dominikanie pracują od blisko 400 lat. Był bibliotekarzem i promotorem sanktuarium Matki Bożej Gidelskiej, którego bracia kaznodzieje są kustoszami. Zmarł 8 października. Uroczystości pogrzebowe odbędą się 10 października.

Za: www.dominikanie.pl

ŚP. KS. WŁADYSŁAW PIOTROWSKI (1936-2014) CM

Dnia 11 października 2014 r. odszedł do wieczności Ks. Władysław Piotrowski CM Urodził się 28.08.1936 r. w Jędrzejowie Nowym [parafia Ignaców]

Do Zgromadzenia Księża Misjonarzy wstąpił w 1952 r.; śluby św. złożył 08.12.1957 r.

Święcenia kapłańskie przyjął 19.06.1960 r. – z rąk ks. bpa Jana Kantego Lorka CM

Miejsca posługiwania:

1960 – Kraków-Stradom

1961-1965 – Żmigród (wikariusz)

1965-1972 – Trzciel (wikariusz)

1972-1976 – Warszawa, par. św. Krzyża

(katecheta, duszpasterz ministrantów)

1976-1985 – Jordanowo (proboszcz)

1985-1991 – Żmigród (proboszcz i superior domu)

1991 – Warszawa, par. św. Krzyża (duszpasterstwo parafialne)

1992-1996 – Ignaców (proboszcz)

1996-2000 – Trzciel (proboszcz i superior domu)

2000-2010 – Tarnów (penitencjarz)

2010-2014 – Warszawa, Dom Prowincjalny

Sióstr Miłosierdzia na Tamce (kapelan Sióstr Miłosierdzia)

od września 2014 r. – Kraków-Kleparz (duszpasterstwo w kościele)

Pogrzeb odbędzie się dnia 17 października 2014 r. (piątek)

11.00 – Msza św. w kościele Księża Misjonarzy w Krakowie na Kleparzu

13.15 – Odprowadzenie od bramy Cmentarza Rakowickiego do grobowca Księża Misjonarzy

Niech odpoczywa w pokoju wiecznym ...